

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 319/2015-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], a [REDACTED] [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Lužická 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 6 C 120/1998-630 z 25. marca 2004, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 Co 146/2012 z 3. apríla 2013, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 Co 264/2008 z 11. marca 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 56/2014 z 19. februára 2015 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] [REDACTED]
a [REDACTED] [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C 120/1998-630 z 25. marca 2004, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co 146/2012 z 3. apríla 2013, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 Co 264/2008 z 11. marca 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 56/2014 z 19. februára 2015.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sťažnosť podávajú proti viacerým rozhodnutiam tak okresného súdu, ako aj krajského súdu a najvyššieho súdu, pričom právoplatnosť a vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí v celosti odvodzujú od právoplatnosti rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 56/2014 z 19. februára 2015. Ako ďalej v sťažnosti uvádzajú, napádajú uznesenie okresného súdu č. k. 6 C 120/1998-204 z 11. novembra 2000, rozsudok okresného súdu č. k. 6 C 120/1998-630 z 25. marca 2004, uznesenie okresného súdu č. k. 6 C 120/1998-1119 zo 4. januára 2012, uznesenie krajského súdu sp. zn. 11 Co 149/2001 z 31. januára 2001, rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 Co 264/2008 z 11. marca 2009 (sťažovatelia v bode 2 petitu mylne uviedli dátum 4. január 2012), uznesenie krajského súdu sp. zn. 15 Co 146/2012 z 3. apríla 2012, ako aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 56/2014 z 19. februára 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“). Sťažovatelia uvádzajú, že „... citované rozhodnutia všeobecných súdov v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... sú rozhodnutiami nespravodlivými, čo má za následok, že základné ľudské práva sťažovateľov porušené boli“.

a pre zmenu vlastníctva uviedla rozsudok NS SR č. k. 2 Obo 170/96 zo dňa 14. 5. 1997, ktorým otázka vlastníctva riešená nebola, čoho dôkazom je jeho výrok... Katastrálny úrad bez rozhodnutia, na základe prípisu sudkyne, vlastníctvo prepísal... Nikdy nebola uzatvorená „Zmluva o predaji časti podniku“ podľa § 476 a nasl. OBZ medzi žalobcami 1. a 2. a žalovaným v 1. rade.

Nikdy nebola podpísaná a podaná žiadna „vkladuschopná listina“ na zápis zmeny vlastníctva nehnuteľností (ani vo [REDAKČIA]) nikdy nebol podpísaný delimitačný protokol, ani zápis o odovzdaní a prevzatí majetku (§ 133 ods. 1 a 2 OZ, alebo podľa § 483 OBZ) a nebol podaný ani návrh na zápis do obchodného registra v zmysle § 488 OBZ.».

4. Na základe už uvedeného sťažovateľa navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol takto:

„1. Ústavný súd Slovenskej republiky v zmysle § 52 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z. odkladá vykonateľnosť Uznesenia Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 15Co 146/2012-1152 zo dňa 03. 04. 2013.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky určuje, že základné právo [REDAKČIA]

[REDAKČIA], a [REDAKČIA]
[REDAKČIA]:

- Rozsudkom Okresnom súde Zvolen sp. zn. 6C 120/1998-630 zo dňa 25. 03. 2004,

- Rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 15 Co 264/2008-1035 zo dňa 04. 01. 2012 a

- Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 56/2014 zo dňa 19. 02. 2015, základné ľudské práva sťažovateľov na prerokovanie ich vecí v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené boli.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie sp. zn. 15 Co 146/2012-1152 ktorým dňa 3. 4. 2013, Krajský súd v Banskej Bystrici takto rozhodol: Uznesenie okresného súdu mení tak, že žalobcovia 1/, 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému 1/ trovy konania vo výške 2.699,86 eur, žalovaným 2/, 3/ spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 1.617,74 eur, žalovaným 4/, 5/spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 1.617,74 eur (spolu 5.935,34 eur) na účet právnej zástupkyne žalovaných 1/ až 5/

██████████, advokátke so sídlom ██████████, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, zrušuje.

4. Žiadame, aby ústavný súd v zmysle § 56 ods. 3 písm. b) zák. č. 38/1993 Z. z. po zrušení sťažnosťou napadnutých rozhodnutí vrátil vec na ďalšie konanie súdu prvého stupňa, ktorý musí rešpektovať právny názor vyslovený v náleze Ústavného súdu.

6. Žiadame, aby ÚS SR v zmysle § 56 ods. 5 zák. č. 38/1993 Z. z. po zrušení právoplatných rozhodnutí:

- Rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 6 C 120/1998-630 z 25. 04. 2006,

- Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 Co 264/2008-1035 z 11. 03. 2009 a

- Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 56/2014 z 19. 02. 2015, ktorými boli porušené základné ľudské práva sťažovateľov v zmysle čl. 6 Dohovoru, priznal sťažovateľom primerané finančné zadostučinenie v sume po 100 000 € pre každého sťažovateľa, ktorú sumu sú povinní porušovatelia spoločne a nerozdielne vyplatiť sťažovateľom od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu na účet právneho zástupcu JUDr. Jozefa Holiča, č. ú.: ██████████ v ██████████, do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR.

7. ÚS SR, sťažovateľom priznáva náhradu trov právneho zastúpenia $2 \times 74,94 = 349,98 + 20 \% \text{ DPH}$ spolu 419,84 Eur a to za dva úkony právnej služby podľa § 11 ods. 3, § 13 ods. 2, §16 ods. 3, § 18 ods. 3 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov, ktoré sú porušovatelia I., II. a v III. rade povinní spoločne a nerozdielne uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov JUDr. Jozefa Holiča, vedený v ██████████, číslo účtu ██████████ do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.“

5. Následne faxovým podaním doručeným ústavnému súdu 11. augusta 2015 (doplneným o písomnú formu doručenú 17. augusta 2015) sťažovatelia opakovane ústavný súd požiadali, aby „... rozhodol o odložení právoplatnosti a vykonateľnosti uznesenia krajského súdu č. k. 15Co 146/2012-1152 zo dňa 03. 04. 2013, doručeného 25. 04. 2013. Poukazujeme na to, že v predmetnej sťažnosti, ktorá Vám bola pridelená sme dostatočne opísali dôvody a založili listinné dôkazy (rozhodnutia správnych orgánov, generálnej

prokuratúry a súdov), v ktorých je preukázané, že v zmysle § 52 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z. ústavný súd trovy právnym zástupcom môže odložiť a nemusí priznať.“.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

9. Sťažovatelia sa v petite podanej ústavnej sťažnosti (bod 4) domáhajú vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 6 C 120/1998-630 z 25. marca 2004, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 Co 264/2008 z 11. marca 2009, ako i uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 56/2014 z 19. februára 2015 a zrušenia týchto rozhodnutí.

Rovnako ústavný súd žiadajú, aby odložil vykonateľnosť uznesenia krajského súdu sp. zn. 15 Co 146/2012 z 3. apríla 2013, toto následne zrušil a sťažovateľom priznal primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

10. S poukazom na dikciu ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd v úvode konštatuje, že je viazaný návrhom sťažovateľov na začatie konania, ktorí sú v tomto prípade zastúpení advokátom, t. j. kvalifikovaným právnym zástupcom. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovatelia špecifikujú, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáhajú (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzia predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tým subjektom, ktoré označili za porušovateľov svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

11. Ústavný súd preto v danej veci rozhodoval len v rozsahu petitom namietaného rozsudku okresného súdu č. k. 6 C 120/1998-630 z 25. marca 2004, uznesenia krajského súdu sp. zn. 15 Co 146/2012 z 3. apríla 2013, rozsudku krajského súdu sp. zn. 15 Co 264/2008 z 11. marca 2009 a uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 56/2014 z 19. februára 2015 (bod 1).

12. Tvrdenia sťažovateľov o porušení ich práva ostatnými rozhodnutiami všeobecných súdov – uznesením okresného súdu č. k. 6 C 120/1998-204 z 11. novembra

2000, uznesením okresného súdu č. k. 6 C 120/1998-1119 zo 4. januára 2012, ako aj uznesením krajského súdu sp. zn. 11 Co 149/2001 z 31. januára 2001, ktoré sťažovatelia uvádzajú v texte sťažnosti nad rámec petitom vymedzených napadnutých rozhodnutí (bod 2), ústavný súd s ohľadom na už uvedené v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu považoval iba za súčasť ich argumentácie, a to bez ohľadu na zrejmu časovú diskrepanciu viažucu sa na prípadný ústavný prieskum týchto súdnych rozhodnutí.

13. Pozornosti ústavného súdu v súvislosti so správnou formuláciou petitu ústavnej sťažnosti rovnako neuniklo, že v bode 6 petitu sťažovatelia (na rozdiel od bodu 2 petitu) žiadajú zrušenie označených rozhodnutí v dôsledku porušenia čl. 6 dohovoru (a nie čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to bolo v prípade bodu 2 petitu), ktorý pozostáva z viacerých tam uvedených práv, a teda v tejto časti petit trpí vadou nedostatočne označeného porušenia práv.

II.A K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu č. k. 6 C 120/1998-630 z 25. marca 2004 a napadnutým rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 Co 264/2008 z 11. marca 2009

14. Sťažovatelia sťažnosťou namietajú porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu č. k. 6 C 120/1998-630 z 25. marca 2004 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 Co 264/2008 z 11. marca 2009, pričom včasnosť podania ústavnej sťažnosti u napadnutých rozhodnutí v celosti odvodzujú od právoplatnosti rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 56/2014 z 19. februára 2015.

15. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

16. V nadväznosti na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

17. Z obsahu sťažnosti, z jej príloh, ako i zo zistení ústavného súdu však ústavný súd považuje za zrejmé a preukázané, že sťažnosť v tejto časti bola podaná po lehote, keďže napadnutý rozsudok okresného súdu č. k. 6 C 120/1998-630 z 25. marca 2004 nadobudol právoplatnosť 2. júna 2004 a napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 15 Co 264/2008 z 11. marca 2009 nadobudol právoplatnosť 14. mája 2009, pričom medzi predmetnými rozhodnutiami a napadnutým dovolacím rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 56/2014 z 19. februára 2015 neexistuje taká súvislosť, na základe ktorej by bolo možné odvíjať zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti v prípade napadnutého rozsudku okresného súdu č. k. 6 C 120/1998-630 z 25. marca 2004 a napadnutého rozsudku krajského súdu sp. zn. 15 Co 264/2008 z 11. marca 2009.

18. V kontexte uvedeného ústavný súd dodáva, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 56/2014 z 19. februára 2015 (od ktorého sťažovateľa odvíjajú zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti) najvyšší súd odmietol dovolanie proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 15 Co 146/2012 z 3. apríla 2012, ktorým krajský súd zmenil uznesenie okresného súdu č. k. 6 C 120/1998-119 zo 4. januára 2012.

19. Pretože sťažovatelia podali sťažnosť na ústavnom súde v predmetnej časti (II.A) zjavne po uplynutí 2-mesačnej lehoty (pozri k tomu body 15 a 17), ústavný súd musel sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.B K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 56/2014 z 19. februára 2015 a k namietanému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 15 Co 146/2012 z 3. apríla 2013

20. Ústavný súd opakovane, poukazujúc na dikciu ustanovenia § 20 zákona o ústavnom súde, zdôrazňuje, že hoci sťažovatelia prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval aj samotnú sťažnosť podanú ústavnému súde, s návrhom doručili i splnomocnenie pre advokáta (datované 20. mája 2015) na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, predmetné splnomocnenie bolo udelené výlučne len na „... *podanie sťažnosti na ÚS SR podľa čl. 127 Ústavy SR pre porušenie čl. 6 Dohovoru proti uzneseniu NS SR sp. zn. 4 Cdo 65/2014, rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 Co 264/2008-1035 zo dňa 11. 03. 2009, ako aj proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 6 C 120/98/630 zo dňa 25. 03. 2004*“.

21. Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu presne vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

22. Vyplývajúc z už uvedeného, dospel ústavný súd k záveru, že splnomocnenie udelené advokátovi na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom (ako obligatórna náležitosť návrhu na začatie konania pred ústavným súdom v zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde) nebolo udelené na zastupovanie vo veci namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 56/2014

z 19. februára 2015, ako i vo veci namietaného uznesenia krajského súdu sp. zn. 15 Co 146/2012 z 3. apríla 2013.

23. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd v závere pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

24. V nadväznosti na sťažovateľmi napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 15 Co 146/2012 z 3. apríla 2013 a nad rámec už uvedeného ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľmi predložená sťažnosť neobsahovala v tejto časti návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovatelia od ústavného súdu domáhajú (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom na rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Sťažovatelia sa v petite sťažnosti domáhali odkladu vykonateľnosti

a následného zrušenia označeného rozhodnutia krajského súdu bez toho, aby v prvom rade v petite žiadali deklarovanie porušenia nimi označených práv.

25. Ústavnou podmienkou postupu ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde však je, aby ústavný súd najprv vyhovel sťažnosti podanej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a svojím rozhodnutím vyslovil, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva alebo slobody uvedené v druhej hlave ústavy alebo ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z príslušnej medzinárodnej zmluvy, avšak takáto požiadavka nie je, ako už bolo uvedené, v petite sťažnosti sťažovateľov v časti namietaného uznesenia krajského súdu sp. zn. 15 Co 146/2012 z 3. apríla 2013 obsiahnutá (bod 4).

26. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť v tejto časti (II.B) vykazuje taký nedostatok náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju i v tejto časti z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

27. Keďže sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2015